

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 731/06
08.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене Републике Србије - МУП Републике Србије, коју заступа као законски заступник Републички јавни правобранилац из Београда, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.І бр.2775/05 од 14.12.2005. године, у седници одржаној на дан 8.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.І бр.2775/05 од 14.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.І бр.2775/05 од 14.12.2005. године, одбијена је као неоснована тужбена жалба и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду П.1.бр.593/03 од 24.1.2005. године којом је ставом првим изреке, одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење тужене бр. 118-5/2003-01 од 4.6.2003. године и решење тужене 01/1 бр.2296/2003 од 24.7.2003. године и да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима у року од 8 дана, и којом је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу чл. 386. ЗПП, ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77..."Службени лист ССРЈ", бр. 15/98 и 3/02), који се на конкретан случај примењује на основу овлашћења из чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Службени гласник РС",бр.125/2004), Врховни суд је нашао да тужбена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а тужилац у ревизији одређено не указује на постојање неке друге битне повреде одредаба парничног поступка која може бити ревизијски разлог из чл. 385. ст. 1. тач. 1. и 2. ЗПП.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био радник тужене у Секретаријату у ___ и решењем тог Секретаријата од 28.3.2003. године тужиоцу је престао радни однос а 27.3.2003. године пошто је писмено изјавио да жели да раскине радни однос. Против овог решења тужилац је изјавио приговор који је решењем тужене од 21.5.2003. године усвојен, поништено првостепено решење и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак. После овога, тужена је донела нову одлуку од 4.6.2003. године којом је утврђено да је тужиоцу радни однос престао са 28.3.2003. године јер је тужилац писмено изјавио да жели да раскине радни однос. По тужиоцевом приговору ово решење потврђено је решењем од 24.7.2003. године, а тужиоцев приговор одбијен. Тужилац је СУП-у __ поднео писмену изјаву коју је својеручно писао и потписао да више не жели да ради у СУП-у из породичних разлога и то од 28.3.2003. године. Са садржином ове изјаве упознат је начелник СУП-а који је наложио кадровској служби да донесе решење о престанку радног односа и ово решење је тужиоцу уручено 28.3.2003. године. Са тужиоцем је обављен разговор од стране шефа одсека пограничне полиције везано за притужбу ББ који је тврдио да му је радник који је са њим обављао разговор након привођења у СУП __ узео 50 евра док га је возио према граничном прелазу __, а после обављеног разговора тужилац је написао изјаву, а старешина службену белешку, и после овакве тужбене писане изјаве да жели да раскине радни однос из породичних разлога донето побијано решење које је по тужиоцевом приговору потврђено.

Приликом сачињавања писмена у коме је тужилац изјавио да не жели да више у ради код тужене, односно да жели да раскине радни однос из породичних разлога, а пре тога приликом обављања разговора са тужиоцем на тужиоца није вршен било какав притисак за сачињавање и потписивање изјаве па је таква тужбена изјава својеручно написана и потписана израз његове праве воље па жели

изјаве, па је таква тужба ова изјава својеру не написана и потписана порас воље да жели да раскине радни однос код тужене. Како ова изјава нема мана у погледу воље и заснива се на чињеници да тужилац ову изјаву није опозвао пре него што је донето решење о престанку радног односа од стране старешине, то је правилно и по оцени Врховног суда, одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење о престанку радног односа донето на основу писане изјаве тужиоца да жели да раскине радни однос. Како је одлука о престанку радног односа законита то је одбијен и захтев тужиоца за враћање на рад. За одлуке су дати јасни и правилни разлози које у свему као основане прихвата и Врховни суд.

Није основано истицање тужиоца у ревизији о погрешној примени материјалног права. Ово, због тога што је у поступку утврђено да је тужилац у време када је потписао изјаву којом жели да раскине радни однос код тужене могао да схвати значај потписивања једностраног раскида радног односа. У то време није боловао било од какве трајне или привремене душевне болести. Изјава о једностраном раскиду радног односа није изнуђена ни силом ни претњом, односно није дата у заблуди или услед преваре јер је тужилац као радник ОУП-а -полицајац могао знати да ли његова радња односно радње које је предузео пре давања писане изјаве подлежу кривичном прогону. Стављање тужиоцу у изглед да је учинио кривично дело и да ће против њега евентуално бити поднета кривична пријава не значи да је оваква изјава о раскиду радног односа дата са манама воље, јер евентуално подношење кривичне пријаве не представља претњу већ поступање органа тужене на основу овлашћења из одредаба Закона о кривичном поступку.

Како се ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одбио као неосновану ревизију тужиоца и одлучио као у изреци применом чл. 393. ЗПП.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд